

Не ми било паша Махмудъ паша,
 Не му готвѣтъ ручекъ и вечера,
 Туку біетъ чума поморница.
 На день біетъ двесте триста мина,
 Уще ми съ Босно не узнало,
 Дури умре еденъ синъ у майка;
 Тога ми съ чума разузнала,
 'Се що чуло, 'се ми пожаляло,
 А майка му дур' съ побудали,
 Кжта дена на гробъ одеещемъ,
 Одеещемъ, сина плачеещемъ,
 Плечеещемъ, чума кжлнеещемъ,
 Дури му съ богу нажалило;
 И ъ пуши ангелъ отъ небеси,
 Зборъ да да'ить на своя-та майка. —
 „Леле майко, леле мила майко!
 Не кжлни ми чума поморница,
 Тук' кжлни го Имера бербера,
 Що ме бричи рано во неделя,
 Ми оста'и перчинъ до рамена,
 А во перчинъ змѣя гнездо віетъ;
 Не ме удри чума поморница,
 Люта змѣя мене ме изеде.“

237.

Мори Пецо, бѣла Пецо,
 Бѣла Пецо Янешанко!
 Излегла ѣ бѣла Пеца
 На Янешко рамно Било *)
 Та разгледа горе, долу
 Разгледа по поле широко;
 Кога гледа бѣла Пеца!
 Ъчмене-те побѣлели,
 А пченици ожолтели.
 На застана спроти слонце
 Спроти слонце отъ протива,
 И на бога съ помоли:

„Варай боже, мили боже!
 Дай боже люта треска
 Отъ Гюргевденъ, до Петровденъ,
 дур' сожніатъ пченици-те,
 Да добератъ ѡчмене-то!“
 Та киниса дома д' оде.
 Дур' да дойде, люто ѡ стресе,
 Та си легна во постеля
 Отъ Гюргевденъ до Петровденъ.
 Та си жнали нейни дружки
 Та си жнали и дождали.
 Нейни дружки си дожнаха,

*) Планинче не далеку отъ Кукучъ.